

Οι "Ανοιχτή Θάλασσα" παραλαμβάνουν το πρώτο βραβείο από τον Γιώργο Πολυχρονίου

**1ST EUROPEAN ROCK PRICE [ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ, 24/9]
MICK TAYLOR'S ALL STAR BAND & GUESTS
[SNOWY WHITE, ALVIN LEE, RICK WAKEMAN]**

Πόσα εκατομμύρια πληθυσμό φιλοξενεί η Αθήνα; Κοντά στα πέντε. Ποιοι από αυτούς γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στα '60s και τα '70s; Σίγουρα ένα μεγάλο ποσοστό. Πόσοι επέλεξαν το rock ως φιλοσοφία, τρόπο ζωής και έκφρασης; Κάμποσοι από δαύτους. Και πού στο διάμωνα λοιπόν ήταν εκείνη τη γλυκιά φθινοπωρινή νύχτα του Σεπτεμβρίου; Η απάντηση κρέμεται στο κενό.

Τέσσερις μεγάλες προσωπικότητες που στάθηκαν ηγέτες του αυθεντικού και άλλοι τόσοι χαρισματικοί μουσικοί [με χιλιάδες ώρες εμπειρίας] στα μετόπισθεν της μπάντας [Jim Mullen, Jeff Allen, Max Middleton, Michael Bonley], ένωσαν τις δυνάμεις τους για πρώτη φορά, τιμώντας έτσι με τον καλύτερο δυνατό τρόπο μια προσπάθεια εν τω γεννάσθαι, που αφορούσε στη μουσική που νόμιζα ότι μας... αφορά! Διότι το σχεδόν θλιβερό θέαμα του Λυκαβηττού που μετά βίας είχε χίλια άτομα, μόνο σε σκέψεις μπορεί να σε βάλει...

Ο 1ος Πανευρωπαϊκός Διαγωνισμός Rock Μουσικής γεννήθηκε σαν ιδέα από την εταιρεία διοργάνωσης συναυλιών Media Art, τη Sensible Music της Αγγλίας, την Event και το MCM Γαλλίας. Μέσα από πεντακόσιες περίπου συμμετοχές που κατέφθασαν από όλη την Ευρώπη σε μορφή κασέτας [demo], υπήρξε μια πρώτη επιλογή από παράγοντες της διοργάνωσης [μουσικούς, παραγωγούς, συντάκτες, κλπ.] που αργότερα θα αποτελούσαν και την κριτική επιτροπή του διαγωνισμού.

Οι δέκα επιλαχούσες ερασιτεχνικές μπάντες ήταν: The Ambition [Ιρλανδία], Libby Rowe [Ολλανδία], Mickey Pantelous [Δανία], Ανοιχτή Θάλασσα [Ελλάδα], Rod & The Shotgun Blues [Γαλλία], Kashmir [Ελλάδα], The Garage & Gyros [Αυστρία], Overflo [Αγγλία], The Greenbacks [Αγγλία]. Μετά την παρουσίαση των τραγουδιών επί σκηνής, ακούστηκαν κάποια σχόλια από θεατές που αφορούσαν στο χαμηλό μουσικό επίπεδο των διαγωνιζομένων. Κάποιοι είπαν ακόμη πως η ψηφοφορία που έφερε στις δυο πρώτες θέσεις τα ελληνικά groups [οι "Ανοιχτή Θάλασσα" κέρδισαν το πρώτο βραβείο] και τους Γάλλους στην τρίτη, ήταν... σικέ!

Προφανώς τους διέφυγε ότι επρόκειτο για την πρώτη προσπάθεια που έγινε ποτέ σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Ότι τα παιδιά ήταν ερασιτέχνες από δεκαοκτώ έως, το πολύ, τριάντα χρονών. Ότι τα ελληνικά σχήματα ήταν όντως ό,τι πιο αξιόλογο έδωσε ο διαγωνισμός. Η μόνη εξαίρεση, τολμώ να πω, υπήρξε ο πολλά υποσχόμενος Mickey Pantelous, που θα άξιζε ίσως τη θέση των Γάλλων, αφού στάθηκε άφογος εκτελεστικά, και η σκηνική παρουσία του ήταν ξεχωριστή.

Η τήρηση του προγράμματος στάθηκε υποδειγματική. Αμέσως μετά λοιπόν την απονομή των βραβείων [1ο βραβείο: 4000\$, 2ο

βραβείο: 3000\$, 3ο βραβείο: 2000\$], ήρθε η στιγμή που, κάποιοι τουλάχιστον από εμάς, περιμέναμε εναγωνίως.

Ο Mick Taylor κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον του κοινού παίζοντας αυτά που ξέρει πολύ καλά: ατόφιο rhythm 'n' blues με κάποια jazz-rock fusion στοιχεία, που εμπλούτιζαν τα μακρόσυρτα jam και τους αυτοσχεδιασμούς που επιχειρούσαν συχνά οι μουσικοί. Ο Jim Mullen έλαμψε, αφού όποτε του δόθηκε η ευκαιρία έστελε αδιάβαστους τους μουσικούς που αποτελούσαν ένα μεγάλο κομμάτι του κοινού, με μια jazz τεχντροπία που θύμιζε νευρικό Joe Pass ή έναν πιο εγκεφαλικό George Benson. Ο Rick Wakeman, στα δεξιά της σκηνής, επέλεξε μια συνειδητά "ταπεινή" μουσική υπόσταση, αφού η καθαρά τεχνοκρατική, πομπώδης φυσιογνωμία που χαρακτηρίζει τον τρόπο που χρησιμοποιείται τα πλήκτρα [είτε με τους Yes, είτε μόνος του] δεν είχε θέση σε αυτό το rock 'n' roll γεγονός. Τούτος ήταν φυσικά και ο λόγος που ο Alvin Lee βρέθηκε αντιθέτως να παίζει στο... γήπεδό του, χτίζοντας εκείνο το καθαρά προσωπικό του στίλ, με δυο τραγούδια που του επέτρεψαν να τρέξει πάνω στην τασιέρα της κιθάρας του.

Όμως, εκείνος που έκλεψε κυριολεκτικά την προσοχή του κοινού υπήρξε ο χαμηλόν τόνων Snowy White. Ένα μανάχα τραγούδι, μια α-ν-ε-π-α-ν-ά-λ-η-π-τ-η εκτέλεση του "I Loved An Other Woman" του Peter Green, που θα τη χειροκροτούσε - είμαι σίγουρος - και ο ίδιος, εάν ήταν εκεί. Με γυμνά δάκτυλα, δίχως πένα, οι χορδές της Les Paul πάλλονταν τελετουργικά χαρίζοντας νότες τρυφερές που πλήγωσαν τους πιο ευαίσθητους. Μια εκτεταμένη εκτέλεση - χωρίς στίχους για αρκετή ώρα - που άφηνε την κιθάρα να βγει μπροστά. Το μπάσο και τα τύμπανα υποκλήθηκαν στη μαγεία της στιγμής και "αποτραβήχτηκαν". Το κοινό βουβό. Μια νεκρική σιγή έχασκε με ανοιχτό το στόμα...

Ήταν το δώρο μας. Όλοι όσοι πιστέψαμε, όσοι θιμηθήκαμε, όσοι σπεύσαμε, νιώσαμε τυχεροί. ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΙΣΑΤΖΕΚΙΑΝ

